

og kan ikke være særlig præcise. I hvert fald så længe gruppen af statsansatte, som det her drejer sig om, er lille og klart afgrænset, kan lovgivningsmagten derfor også beslutte at give dem, der er ansat på andet retsgrundlag, en retsstilling svarende til de egentlige tjenestemænds, selv om resultatet er, at en lille gruppe af udlændinge behandles som tjenestemænd.

4.2. Udvidelse af tjenestemandspensionslovens § 19 og § 19 a som metode til gennemførelse af EF-Domstolens fortolkning af art. 48, stk. 4

Hvis man accepterer argumentationen ovenfor, frembyder udvidelsen af § 19 og 19 a en let metode til gennemførelse af EF-Domstolens art. 48, stk. 4, i dansk ret.

Man kunne simpelt hen kombinere arrangementet i § 19 og 19 a med de formuleringer, der bruges af EF-Domstolen. Resultatet ville være, at en minister fik bemyndigelse til at bestemme, at en statsborger i en anden medlemsstat i EF kan ansættes af den danske stat på tilsvarende vilkår som tjenestemænd, forudsat at vedkommende stilling ikke indebærer udøvelse af offentlig myndighed og pligt til at varetrage statens eller andre offentlige myndigheders almene interesser.

Et – gunstigt – resultat af denne løsning ville være, at den konkrete anvendelse af de vage begreber, som bruges af Domstolen, automatisk ville blive foretaget på forhånd og på en mindre formel og mindre omkostningskrævende måde end gennem domstolsproceduren.

Den beskrevne løsning ville imidlertid ikke helt sidestille statsborgere i andre medlemsstater med danske statsborgere, se ovenfor side 21. Forskellene er små, men de findes. Det er derfor nærliggende at spørge, om det ville være grundlovsmæssigt muligt at ændre arrangementets ramme på en sådan måde, at ministeren fik bemyndigelse til at give fuldstændig tjenestemandstatus til den gruppe af ansøgere, der er beskrevet ovenfor.

Svaret kan ikke gives med absolut sikkerhed. På den ene side: Jo mere deres status svarer til tjenestemændenes, jo mere vægt må man tillægge de grundlovsmæssige betæneligheder. På den anden side: Hvis man afgrænser gruppen af udlændinge, som tillægges tjenestemandstatus, som sket ovenfor, er den yderligere udvidelse i forhold til tjenestemandspen-

sionslovens § 19 og § 19 a, som dette arrangement medfører, ikke særlig stor.

Min personlige mening er, at et sådant arrangement ville være grundlovsmæssigt.

Tillæg om naturalisation

Når grundlovens § 27 kræver, at tjenestemænd skal have dansk indfødsret, er det nærliggende at spørge, hvor let det er for udlændinge at blive danske statsborgere.

Den danske grundlovs § 44, stk. 1, bestemmer: Ingen udlænding kan få indfødsret uden ved lov.

Dette betyder, at konkrete afgørelser om tildelelse af dansk statsborgerskab eller indfødsret til udlændinge træffes af Folketinget. Hvert år vedtager Folketinget en eller to love, som indeholder navnene på dem, der naturaliseres.

I princippet er Folketingets afgørelse konkret, og Folketinget har frit skøn. I realiteten følger Folketinget bestemte retningslinjer, som er offentliggjort i cirkulære nr. 77 af 21. maj 1981. Den vigtigste betingelse for at opnå naturalisation er længden af udlændingens ophold i Danmark. Normalt skal statsborgere i de andre nordiske lande have haft uafbrudt ophold i Danmark i mindst 2 år, andre udlændinge mindst 7 år. Disse krav kan lempes under bestemte omstændigheder. Hvis en ikke-nordisk statsborger er gift med en dansk statsborger, og ægteskabet har varet i mindst 3 år, nedsættes de 7 år f.eks. til 4 år.

3. del

Resumé

Problemstillingen

Rom-traktatens art. 48 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet undtager i stk. 4 »ansættelser i den offentlige administration«, hvor forskelsbehandling på grundlag af statsborgerskab er tilladt. EF-Domstolen har i to domme fra 1980 og 1982 fortolket denne undtagelse restriktivt. Statsborgerskab er kun acceptabelt som ansættelsesbetingelse i stillinger, der indebærer udøvelse af offentlig myndighed eller ansvar for varetagelsen af statens eller andre offentlige myndigheders almene interesser.